

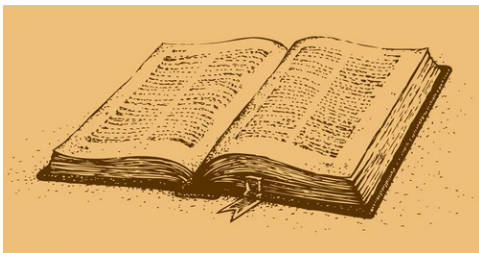
Sadašnjia SVETO PISMO Istina

„Posveti ih svojom istinom; tvoja reč je istina.“—Jovan xvii 17.

Izd. 14.

LONDON, ČETVRTAK, DECEMBAR 29, 1898.

Br. 52.

AVRAMOV POZIV

VREME OBEĆANJA

POŠTO počinjemo u ovom broju novina neka proučavanja o Isaiji, pogodno je da pre nego što ih započnemo razmotrimo mesto koje Isajino proročanstvo zauzima u Pismu, njegovu povezanost sa nama, i njegovo pravo da bude nazvano Jevanđelje od Isaije. Ova poslednja stavka, međutim, pojavice se iz samog proročanstva kako budemo nastavili naše proučavanje.

U ovoj stvari, kao i sa svim drugim, moramo se vratiti na početak ako želimo da dobijemo pravilno razumevanje toga. Znamo činjenicu da je na početku Bog dao čoveku vlast nad celom zemljom (Post. i 26-28) i da je Božje prisustvo u čoveku ono što mu je dalo autoritet. To je bio Bog koji je činio u njemu i da želi i da radi po Njegovoj dobroj volji; i svidelo se Bogu da vlada zemljom kroz čoveka. Da, istina je za prvog Adama, kao i za drugog, da se svidelo Ocu da u Njemu treba da prebiva sva punina, jer je On bio Božji sin. Luka iii 38. To je očigledno iz činjenice da je to u Hristu kao Čoveku, Čoveku Hristu Isusu, da sva punina prebiva, i da smo mi učinjeni potpunim u Njemu. Kol. ii 9, 10, R. V. „Od punine Njegove svi mi primismo“ (Jovan i 16), da možemo biti ispunjeni „svom puninom Božjom.“ Ef. iii 19.

Čovek je odbacio Gospodnju reč, i tako je izgubio svoju vlast. Sagrašivši, izgubio je krunu od slave i časti. Međutim čak i u saopštavanju čoveku posledica njegovog pada, Bog je dao obećanje o Semenu kroz koje će sve stvari biti obnovljene i u otkrivanju činjenice Avramu da Seme u kojem sve zemaljske porodice treba da budu blagoslovljene treba biti njegovo, Bog mu je dao obećanje da „treba biti naslednik sveta.“ Rim. iv 13.

Međutim, ovo obećanje nije trebalo da bude ispunjeno za vreme Avramovog života. „I nije mu dao u njoj nimalo nasledstvo, ni toliko da položi stopalo, ali obećao je da će mu je dati u posed, i njegovom semenu nakon njega, iako još nije imao dete.“ Dela vii 5. Uprkos tome Avram je umro u veri, jer je dobro razumeo da je samo preko vaskrsenja iz mrtvih to da treba da primi nasledstvo. Napravivši zavet sa njim, Bog

je rekao, „Znaj zasigurno da će tvoje seme biti stranac u tuđoj zemlji i da će im služiti; i da će ih oni tlačiti četiri stotine godina. Ali narodu kom budu služili, ja ću suditi; a nakon toga će oni izaći sa velikim imetkom. A ti ćeš u miru poći ka svojim očevima; bićeš sahranjen u dobroj starosti. Ali u četvrtom naraštaju oni će ponovo doći ovamo: jer se bezakonje Amorejaca još nije dopunilo.“ Post. xv 13-16

Međutim kada je Bog dao obećanje Avramu, On, „želeći naslednicima obećanja da što obilnije pokaže nepromenljivost Svoje odluke, zadržao ju je zakletvom; da bismo po dva nepromenljiva čina, u kojima je bilo nemoguće da bi Bog slagao, mi koji smo prebegli imali snažno ohrabrenje da se prihvatimo ponuđene namnade.“ Jevr. vi 13-18. To je bilo ovo: „Samim Sobom sam se zakleo, govori Gospod: Zato što si to učinio i nisi uskratio svog sina, svog jedinca, blagoslovom ću te blagosloviti i umnožavajući umnožiću tvoje seme kao zvezde na nebu i kao pesak što je na obali mora; i zaposešće tvoje seme vrata svojih neprijatelja, i biće u tvom semenu blagoslovljeni svi zemaljski narodi.“ Post. xxii 16-18.

Uzimajući ove tekstove sve zajedno, vidimo da su obećanje i zakletva radi naše koristi. I-mamo istu korist u njima koju je Avram imao. Zapravo zakletva je bila u celini radi naše koristi. Vidimo takođe, kao što je već zapaženo, da obećanje treba biti ispunjeno samo preko vaskrsenja; a vaskrsenje je obećano u rečima, „Zaposešće tvoje seme vrata svojih neprijatelja.“ Seme je Hrist i svi koji su Njegovi (Gal. iii 16, 29), a „poslednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt.“ I. Kor. xv 26. Obećanje koje je Bog potvrdio Avramu sa zakletvom bilo je da u četvrtom naraštaju, posle četiri stotine godina, njegovo potomstvo treba doći u zemlju, i posedovati je. A to je značilo da i sam Avram takođe treba da ga nasledi, jer potomstvo ne može doći u nasledstvo pre nego što otac dođe.

Dakle rečeno nam je da kada se Mojsije rodio, kako se narod povećavao i množio u Egiptu, „približavalo se vreme obećanja za koje se Bog bio zakleo Avramu.“ Dela vii 17-20. Prema tome znamo sigurno da kada je Bog poslao Mojsija da izvede Njegov narod iz kuće ropstva, vreme je došlo kada „kraljevstvo, vlast i veličanstvo kraljevstva pod svim nebom“ treba biti „predato narodu svetaca Svevišnjeg, čije kraljevstvo je večno kraljevstvo.“ A ovo je dalje potvrđeno nadahnutim rečima Mojsija nakon prelaženja Crvenog Mora: „Ti ćeš ih dovesti i posaditi ih na gori Svog nasledstva, na mestu koje si, Gospode, načinio da u njemu prebivaš, u svetinji, Gospode, što su je Tvoje ruke utemeljile. Gospod će vladati u vek vekova.“ Izl. xv 17, 18.

Međutim iako „se nije izjalovilo ništa ni od kog dobra što ga je Gospod bio obećao domu Izraelovom; sve se zbilo,“ narod se „u svojim srcima ponovo okrenuo u Egipat,“ „Jeste, oni su prezreli zemlju ugodnu: nisu verovali Njegovoj reči, Nego su mrmljali u svojim šatorima i nisu slušali glas Gospodnji.“ Dela vii 39; Ps. cvi 24, 25. „Tako vidimo da oni nisu mogli ući zbog nevere.“ Jevr. iii 19.

Uprkos tome, „Nije Gospod spor u pogledu Svog obećanja, kako Ga neki sporim smatraju; nego je strpljiv prema nama, ne želeći da iko propadne, nego da svi dođu ka pokajanju.“ 2. Petrova iii 9. Prema tome „On ponovo određuje jedan dan, rekavši u Davidu: 'Danas', nakon toliko vremena; kao što je rečeno: 'Danas ako glas Njegov čujete, ne otvrdnite srca svoja.'“ Jevr. iv 7. Nijedan čovek nema ništa više nego danas; ali Gospod je obećao Avramu da dani pokajanja treba da budu produženi na četiri stotine godina. Čak i to je, međutim, bilo omalovaženo, a pošto mora biti da neki prihvate obećanje i uđu u obećanu zemlju, Bog je nastavio da govori, Danas, čak i posle isteka prvog vremena.

To nije bilo dok odbijanje dece Izraelove da prihvate slobodu na koju ih je Gospod pozvao nije bilo obeleženo njihovim odvođenjem u Vavilon, da je Bog odredio drugo vreme za izbavljenje Svog naroda. Kada su otišli u Vavilon, Bog im je rekao da će ih za sedamdeset godina On izbaviti; i tako je i učinio; ipak oni se nisu oslobodili od Vavilona ništa više nego što su od Egipta, i sa obzirom na to Bog je ponovo produžio vreme, označavajući granice veoma dugog perioda, koji je sada takođe u prošlosti. Međutim pre Vavilonskog ropstva jedino vreme koje je ikada postavljeno bilo je četiri stotine godina u pogledu kojih se Bog zakleo Avramu. U bilo koje vreme do Vavilonskog ropstva narod je mogao, pokajanjem i verom, ući u obećano nasledstvo. Živeli su pod potpuno istim uslovima pod kojima smo mi: Živeli su u vremenu kraja, budući da je najduži vremenski period bio ispunjen. Jedina stvar koja je zadržala dolazak Gospoda i obnavljanja svih stvari, bio je njihov nedostatak pripreme zbog neverovanja.

To je bilo u ovom vremenu iščekivanja da je Isaija prorokovao. Njegova je bila poruka večnog Jevanđelja, govoreći, „Bojte se Boga i dajte Mu slavu, jer došao je trenutak Njegovog suda; i poklonite se Njemu koji je načinio nebo, i zemlju, i more, i izvore voda.“ Vidi Otk. xiv 6, 7. Prema tome pošto su uslovi bili isti tada kao sada, i stvar koja je predstojala je bila ista, sledi da je Isajino proročanstvo izgovoreno isto toliko direktno nama kao da prorok živi danas, i njegove reči su sada izgovorene po prvi put. Ne postoji deo Biblije koji je puniji živog Jevanđe-

lja, i koji je važniji da bude shvaćen, od Isaijinog proročanstva. Jasno razumevanje činjenica izloženih u ovom članku omogućiće nam da cenimo proučavanje knjige na svakom koraku.

„Vremena su proroci sada;
Ona propovedaju predstojeću propast;
Neka se svaki pokajnik, pokloni,
I sveti pripreme za dom.
Čekamo Isusa sa nebesa;
Uskoro će Njegove slave pozdraviti naše oči.“

◆◆◆◆
ELET DŽ. VAGONER